

פרשת בהר-בחוקותי

בס"ד. שיחת ל"ג בעומר – בעת ה"פאראד" – ה'תשד"מ.

הנחה פרטית בלתי מוגה

"תורתנו אומנותו"

הענין העיקרי השני שאנו חוגגים, ועורכים שמחה גדולה, בל"ג בעומר - הוא, כמסופר במדרשים, ענין הנוגע לרבי שמעון בן יוחאי, שהיה גם הוא מתלמידי רבי עקיבא, ויתרה מזו - אחד מראשי תלמידי רבי עקיבא.

וכשהגיע ל"ג בעומר, כמסופר בכמה וכמה מקומות, אמר שזהו "יום שמחתנו", יום שהוא שמחתו שלו, ולכן הוא מבקש ומצפה מכאו"א מישראל שישמחו אף הם עמו בשמחתו.

אומנותו ועיסוקו האמיתי של רשב"י היו - ענין לימוד התורה; יותר מכפי שהיה ענין זה אצל כל שאר תלמידי רבי עקיבא, היה זה אצל רבי שמעון בן יוחאי.

נשאלת השאלה, אם-כן: אם תלמידי רבי עקיבא לא היו בדרגא זו, לא היו בדרגת העבודה של "תורתנו אומנותו", כפי שהיה רבי שמעון בן יוחאי - איך ייתכן שמספרים זאת, ומורים שיש ללמוד מכך הוראה אפילו לילדים קטנים?

וכמדובר פעם בארוכה - אדרבה: דוקא ילדים קטנים, שאין להם כל דאגות, ואינם צריכים לעסוק בענינים של פרנסה, כיון שהוריהם הטובים דואגים להם לכל צרכיהם - לכל הענינים שהם זקוקים להם - כדי שתהיה להם מלוא החירות מכל הדאגות, ויוכלו למלא את שליחותם, שהיא - "משהתינוק מתחיל לדבר אביו מלמדו תורה", לדבר בעניני תורה, ולאחר-מכן - גם להבין בתורה.

ולכן, דוקא בנוגע לילדים קטנים, לפני שיש להם דאגות פרנסה - יכול להתקיים ביתר קלות "תורתנו אומנותו", כלומר שינצלו את כל זמנם כדי ללמוד את תורתנו של הקב"ה, ללמוד את התורה בהתאם לרצונו של הקב"ה - "גדול לימוד שמביא לידי מעשה", כלומר שהלימוד מביא לידי קיום המצוות.

ועד"ז - מראים הם דוגמא חיה, ומשפיעים גם על הוריהם, "והשיב לב אבות על בנים" - על-ידי בנים;

כלומר, שכשהורים רואים כיצד בנם הקטן, ילד קטן, וכיצד בתם הקטנה, ילדה קטנה, כל אימת שיש להם רגע פנוי, מנצלים הם אותו במלוא החשק כדי לומר פסוק בתורה, או מאמר בתורה שבעל-פה -

עושה עליהם הדבר רושם עמוק ביותר, רושם רחב ביותר ורושם עמוק ביותר, כך שגם הם יעשו כל מה שביכולתם כדי לנצל כל רגע פנוי, וישתדלו שיהיה להם זמן פנוי רב ככל האפשר, על-ידי כך שיפטרו עצמם מכל הדאגות שיש בידם להיפטר מהן, כדי שיהיו בידם אותן שעות מאושרות שבהן יש להם מנוחת הנפש - יחד עם מנוחת הגוף - ואז תהיה האומנות האחת והיחידה שלהם - "תורתנו", לימוד התורה.

וכמדובר כמה פעמים:

אומן - בעל אומנות - גם הוא אוכל, שותה, ישן ועושה מיני מעשים שונים. ועם זאת, כששואלים במה היא חיותו, במה הוא עוסק בלהט, ובמה מראה הוא את כשרונותיו ואת יכולותיו - הרי הוא מראה זאת בענין שבו הוא אומן.

פרשת בהר-בחוקותי

וכך הוא בעניננו : הרי כל אדם - גם יהודים - על-פי תורה, וכפי שקבע הקב"ה, צריך להקדיש זמן-מה לאכילה, לשתייה, לשינה וכיו"ב ;

ובכן, יהודי צריך לזכור, שאומנותו היא התורה! אפילו בשעה שהוא אוכל, שותה וישן - הרי גם בשעת השינה, על מה חולם הוא - על התורה! וכפי שאנו רואים בנוגע לאומן, שהענין שעליו הוא חושב ביום - חולם הוא עליו בלילה, "רעיוןך על משכבך סליקו", ולכן חולם הוא על עניני האומנות.

ובוודאי ובוודאי שבשעה שהוא אוכל ושותה - יודע הוא שעבורו זהו דבר טפל, דבר נוסף, ותו לא, ואילו הדבר העיקרי הוא - אומנותו.

ומהי אומנותו של כאו"א מישראל, אפילו בשעה שהוא אוכל ושותה ומטייל וישן - אומנותו היא "תורתו", התורה שהקב"ה נתן לו, עד לאופן שנעשית "מורשה", ירושה, ונעשית תורתו של היהודי, "נקראת על שמו".

ולכן, בפשטות, יכול כל אחד ואחד - אפילו בעל-עסק, אפילו אדם טרוד, ואפילו, רחמנא ליצלן, בעל ייסורים, כפי שהרמב"ם פוסק - יכול הוא להימצא, בזמנים קבועים ביום, באופן שבאותו זמן "אומנותו" היא התורה ותו לא ;

וזמנים אלו נעשים אצלו עיקרו של היום כולו, וממילא מחיים הם את שאר שעות היום וחודרים בהם, כך שבמשך כל היום הוא נמצא במעמד ומצב של "אומן", ומהי "אומנותו" - ענין התורה.

